

Fradraget er 800 Kr., efter Regeringsforslaget komme til at betale 20 Kr. i Skat om Aaret, men efter det af Fællesudvalget indstillede og af Regeringen tiltraadte 19 Kr. 20 Øre. En anden Mand med 2,500 Kr.s Indtægt vilde efter Regeringens i Folketinget vedtagne Forslag faa 32 Kr. 50 Øre at betale i Skat, efter Fællesudvalgets Forslag 27 Kr. 20 Øre. En Skatteyder med 3,000 Kr.s Indtægt vilde, hvis Folketingets Forslag blev vedtaget, betale 45 Kr. 60 Øre, efter Fællesudvalgets Forslag kommer han til at betale 50 Øre mere, nemlig 46 Kr. 10 Øre. En Mand paa 3,500 Kr. vilde efter Regeringsforslaget betale 59 Kr. 60 Øre, efter vort Forslag 56 Kr. 70 Øre. En Indtægt af 4,000 Kr., som efter Regeringens Forslag vilde medføre en Skat paa 74 Kr. 20 Øre, kommer nu kun til at betale 73 Kr. 60 Øre, og en Indtægt paa 4,500 Kr., som efter Folketingets Forslag vilde koste sin Indehaver 89 Kr. 70 Øre i Skat, skal efter Fællesudvalgets Indstilling betale 85 Kr. 10 Øre. Endelig vil jeg, da jeg ikke rigtig ved, hvor højt det ærede Mindretal regner „Smaakaarsfolk“, tage dem paa 5,000 Kr. med og sige, at de efter Regeringsforslaget vilde være komne til, at betale 105 Kr. 80 Øre og efter Fællesudvalgets Forslag 100 Kr. 80 Øre. For en Indtægt paa 6,000 Kr. blive Tallene henholdsvis 139 Kr. 80 Øre og 135 Kr. 20 Øre. Jeg mener derfor, at de Herrers Paastand — min Regnings Rigtighed forudsat — er ganske uhjemlet. Det har aldrig været og vil sikkert neppe nogen Sinde blive et Landstingsflertals Formaal at belaste mindre bemidlede og skaane de rige Mennesker. I nærværende Tilfælde ere vi jo endog i Stand til at paavise det med tørre Tal, thi vi stille Forslag om, at Progressionen saavel for Indtægten som for Formuen, som hidtil er standset ved 100,000 Kr., skal fortsættes op til 200,000 Kr. og mere. Jeg synes, at man til Nød kan sige noget saadant uden nærmere at undersøge det og skrive det i Oppositionsblade, men jeg synes ikke, at der er nogen Undskyldning for at skrive det i en Mindretalsbetænkning fra et Fællesudvalg i denne alvorlige Sag.

Inden jeg nu slutter min Redegørelse, vil jeg gerne sige nogle faa Ord om denne store Overenskomst i det hele taget. Der bliver jo med Hensyn til denne Sag ikke nogen anden og heller ikke nogen tredie Behandling, og jeg vil da sige — jeg tror i Overensstemmelse med, hvad den højtærede Finansminister mente —, at der vil være Højremænd, der

synes, at Overenskomsten ikke er saa tilfredsstillende, som de havde ønsket, og at der vil være forhandlingsvillige Venstremænd, der fra deres Synspunkt ville mene det samme. Det kan man mene, og det kan man gøre gældende, hvis man har Lyst til det, og hvor man vil. Men det forekommer mig, at al Tale om Sejr eller Nederlag for Højre eller Venstre, for Landstinget eller Folketinget i denne Sag er meget ilde anbragt, for ikke at sige taabelig. Skal der tales om Sejr, maa det være Sejr for Forhandlingen, for dette: at gaa den Vej at forhandle sig til Rette med hinanden, en Sejr for den Tro, at naar Folkets Repræsentanter have det samme Maal, saa ville de ogsaa nok til sidst finde Vej og Midler til at naa det. Skal der her tales om Nederlag, kan det kun blive Nederlag for dem, der maatte have ønsket, at der ikke skulde blive noget som helst positivt Resultat ud af Forhandlingerne. — Naar vi nu hver for sig i Dag, hvad jeg gaar ud fra, at et meget stort Flertal af os vil, stemme for Vedtagelsen af dette og de følgende Lovforslag, for hvilke ikke jeg skal være Ordfører — og jeg haaber, at alle disse Loves ligelydende Vedtagelse vil finde Sted i det andet Ting —, vil det vistnok for de fleste af os staa som det nærmest forestaaende at drage ud og fejre Festen for vor Grundlov, der hviler paa Forhandling. Jeg tør da sige, at de Strenge, jeg her har rørt ved, ere de Strenge, som bør anslaaes ved den Lejlighed, og jeg føler mig sikker paa, at disse Toner ville finde Genklang i meget vide Kredse, thi de fleste her i Landet ønske dog baade Fred, Overenskomst og rolig Udvikling paa et sundt, finansielt Grundlag, og kunne vi naa dertil, ere de gensidige Afkald for lidet at regne imod det opnaaede.

Ordføreren for de indirekte Skatte- love (Tvede): Naar jeg har den Ære at staa som Ordfører for den Flertalsindstilling, der foreligger til Udjævning af Uoverensstemmelserne mellem Folketingets og Landstingets Affattelse af de tre indirekte Skattelovforslag, er det ikke her min Opgave at gøre Ret og Skel med Hensyn til, hvem der har vundet eller tabt, og hvem der har ydet lidt mere eller lidt mindre til det foreliggende Resultat. Jeg har kun at gøre Rede for, hvorledes Uoverensstemmelserne ere blevne bragte ud af Verden, men forinden jeg gaar dertil, vil jeg tillade mig at gøre en almindelig politisk Bemærkning.

Da det Parti, som jeg har den Ære